

3 Cenn Numeru
centy w Krakowie, Podgórzu
i na prowincyi.

PRENUMERATA
miesięczna w Krakowie 1 K. 50 h. (już z dostawą do domu);
na prowincyi z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal.
— Prenumerata za granicą 1 mk. 50 f. 2 fr. 1 rs.
**POJEDYNCZE EGZEMPLARZE NAWYBOWE MOŻNA
WE WSZYSTKICH AGENCJACH PISIM I NA WSZYST-
KICH DWORCACH KOLEJOWYCH.**

NOWINY

Dziennik niezawisły demokratyczny i ilustrowany.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, ul. Wiślna L. 2. Tel. 340.
Ekspedycja „Nowin”: ul. Wiślna L. 2.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefoniczne i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 340)
od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze ulicy Wiślna L. 2.
Rękopisów nie zwraca się.

„NOWINY“ wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Heil Hohenzollern!

Wśród niepogody i deszczu odbył się wczoraj wyjazd cesarza Wilhelma do Wiednia. Entuzjastyczny wódt ludności nie było, natomiast dziecięci wie-
dnie-je przedsięwzięcia się nawiązywały w kierunku prus-
kiego sojusznika, a grupa posłów niemieckich na-
rodowych krzyży: Heil Hohenzollern! — a w to-
stach — wygłoszonych na bankiecie dworskim —
brzmiała chwalebna sojuszu, który rzekomo zapa-
wnił pokój Europie wśród ostatnich zawiłków
bałkańskich.

Zusławiem naszym, wartość sojuszu z Prusami
została w tym wypadku bardzo a bardzo przece-
niona. Gdyby nawet Prusy nie objawiły były
wale gołowód pomaganą Austrii, Bosya zde-
moralizowane i bezsilna żadną miarą nie byłaby
się wzięła zaatakować Austrię.

Hakafist! austriacy, stojący się z lubością
w barwy czarno-czerwono-białe, a szczególnie
Niemcy cesary, wśród których nie brak zdradźców,
marzących o oderwaniu i połączeniu niemieckich
prowincji pod berłem Hohenzollernów, mogą wysła-
wać sojuszu z Prusami, ale dla przeważnej więk-
szości ludów Austrii sojuszu ten jest wstrętny.
Niebezpieczeństwa, na jakie sojuszu ten Austrię
narzuca, są większe niż korzyści, jakie jej zapewnia.
Przyślad! Austrii leży nie w sojuszu z barba-
ryjczym Prusami, lecz w zbliżeniu się do mo-
carstw zachodnio-europejskich.

Cesarz Wilhelm w Wiedniu.

Wiedeń. Wczoraj o godz. 7 wiecz. odbył się
w sali ceremonialnej w zamku obiad galowy.
Sala była wspaniale przybrana. Cesarz Franciszek
Józef zjawił się w uniformie pruskiego polnego
marszałka, cesarz Wilhelm w uniformie austriacko-
pruskiego marszałka. W obiedzie brali udział arcy-
księżęta i arcyksiężniczki, wielu dygnitarzy dwor-
skich i państwowych, między innymi m. in. Aehren-
thal, Burian i Schöndienst z żonami, prezydent mi-
nistrów Blienerth z żoną, Wierchow, Zichy, Andra-
sy, burmistrz Lueger, prezydenci Isby posłów i
Isby panów i t. d. Po przerwaniu obiadu, cesarz
Franciszek Józef zajął miejsce cesarz Wilhelm, po
lewej cesarzowa Augusta.

Cesarz Franciszek Józef wygłosił toast, wia-
wiąc wypróbowaną wierność sojusznika
niemieckiego i sojusznika wiedeńskiego.

Cesarz Wilhelm odpowiedział:
„Wiek ludzki minął od chwili, gdy W. ces.
Musz z moim w Bogu spoczywającym dzieckiem
stworzył podwaliny do swiastki przyszłości, który
wkrótce potem ku naszej głębokiej radości się roz-
-

szczyli przez praprzastapienie Włoch. Historia kie-
dyś wykaże, jakim błogosławieństwem jest
ten sojuszu, ale cały świat wie jednak już dzisiaj,
jak skuteczenie dla całej Europy wła-
danie w ostatnich miesiącach sojuszu ten
pracy zniżył się do utrzymania pokoju.
To, co wówczas stworzone, stoi dzisiaj silnie sa-
korenowane w sercach naszych ludów. W. ces.
Mość wie, jak samorzutnie tu i tam, w Austrii i
Węgrzech objawiła się zgoda, gdy nasze wiarne
i stanowcze współdziałanie wystąpiło naszwętrne.

A gdy cesarzowa i ja dziś rano wjeżdżaliśmy
przez ulice stolicy, owianej kwieciem wiosennym,
do starego zamku, powitano nas z radością, po-
chodzącą ze złotego serca staro wiedeńskiego, a po-
tężnioną jest echo, jakim ta radość w sercach na-
szych się odbiła. Mogę się przecież szczycić, że
nie jestem tu obcym. Od czasu, gdy jako młode-
mu księciu po raz pierwszy wolno mi było pre-
stawić się W. ces. Mości, zawsze ciągnęło mnie
w pobliże cieni godnej osoby W. ces. Mości, gdzie
zawsze znajdowałem niezachwianą dobroć i przy-
jaźń. Niesatartem jest w mem sercu wspomnienie
przyjeź, jakie w rozległym państwie W. ces. Mo-
ści tu, jakoteż u rycerskiego narodu węgierskiego
zawsze znajdowałem.

Oby pod sławnym berłem W. ces. Mości uczu-
cie i uosobienie wiarne przyjaźni trwało aż do
najdalszej przyszłości, oby zawsze łączący nas łą-
skie państwa nierozdzielnie węgry na pomyślność
naszych ludów, dla strzeżenia pokoju. Z tem uczu-
ciem pję na zdrowie W. ces. Mości. Oby Bóg
błogosławił W. ces. Mości. Jego ces. Mość cesarz
Franciszek Józef, hurra! hurra! hurra!

Wiedeń. W ciągu wczorajszego popołudnia ce-
sarz Franciszek Józef i cesarz Wilhelm wysłali do
króla wiedeńskiego następujący wspólny
telegram:

„Zjazd nasz daje nam ponownie sposobność
podziwowania dostojnego sojusznika i przyjaciela
i przesłania mu gorących wyrazów naszej nie-
zmiennej przyjaźni.”

Król wiedeński odpowiedział podobnym telegra-
mam.

Ankieta szkolna.

We Lwowie wczoraj rozpoczęła obrady anki-
eta szkolna, zwolana przez Radę szkolną kra-
jową, stosownie do uchwały sejmowej, zapadłej
na sesji jesiennej. — W skład ankiety wchodzi
wszyscy posłowie sejmowej komisji szkolnej, człon-
kowie Rady szkolnej krajowej dla sekcji szkół lu-
dowych, powołani nauczyciele szkół ludowych, lu-

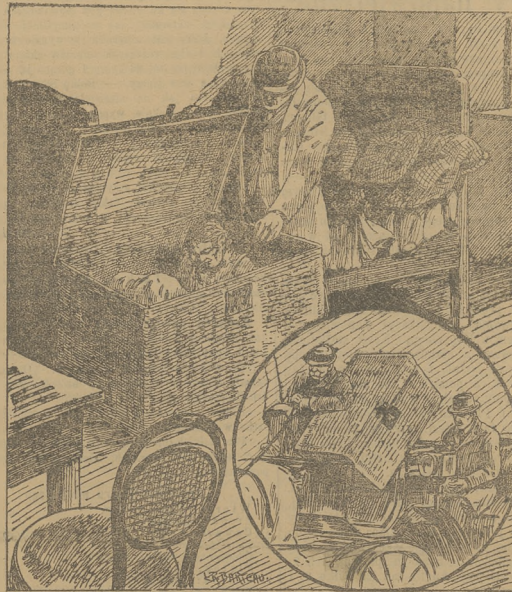
drzeł prezes polskiego i ruskiego Towarzystwa
pedagogicznego.

Ankieta tej przedłożono następujące pytania:
1) Czy jest rzeczą możliwą ułożyć jednolity
plan nauki dla wszystkich szkół, począwszy od
1-ego aż do 6-ego klasowego?

2) Czy dla się przeprowadzić badanie, aby ka-
żda szkoła ludowa w jednakowej mierze przygo-
towywała do szkół średnich i to w tym samym
czasie?

3) Czy podążana jest zmiłna artykułu I. kra-
jowej ustawy z dnia 23-go maja 1895 r. w tym
dachu, aby szkoła ludowa w mieście i na wsi nie

Trup narzeczony w koszu. (Patrz „Ze swiasta”).

BYRDYARD KIPLING.

Bertran i Bimi.

(Dokończonienie).

Przebiegł tam, jak to panu mówili, rok
cały. Wyjeżdżał często na sędzenie wypry, ras
za małpami, to znova za motylami, albo zbiera-
jąc orchidee. Raz pewnego Bertran oznajmił mi,
że ma zamiar ożenić się, bo znalazł dziewczynę,
która mu się spodobała i zapytał mnie, czy po-
chwalałm jego projekt. Cóż miałem odpowiedzieć?
Nie ja się żeniłem. Nadskakiwał więc dalej swo-
jej wybranej — francuskiej matyce — i istotnie
ślubnej dziewczyny. Był pan przy sobie za-
pak? Ba! cudowna była, jak marzenie. Zrobi-
łem mu tylko jedną uwagę: „Pomyślałeś pan
o Bimim?” — powiedziałam — jeżeli mnie wy-
nosi z domu, kiedy trochę dłużej z panem rozma-
wiam, to co uczyni z piękną żoną? Roznieście ją
w kawałkach. Gdybym był na pańskim miejscu,
ofiarowałbym mu! żonę tę testą na podarunek
ślubny, ale wypchaną”. Już wtedy wiedziałem
o małpach takie rzeczy...

— Co? mam go zabić? — spytał Bertran.
— Niesłody ten orangutan jest pańską wia-
nością, więc postąpił pan, jak uznasz za stoso-
wne — odpowiedziałem — gdyby do mnie naje-
chali, jażby dawno nie żył.

Kiedym skończył te słowa, usłyszałem na karku
dotknięcie palców małpy. Mein Gott! — powi-

dam panu, Bimi poprostu przemawiał do mnie
palcami wyraźniej, niż to czynią głuchoniemi. Ob-
jął mnie za szyję ramieniem, podniósł mój pod-
bródek i zebrał mi w oczy, na to tylko, żeby się
przekonać czy rozumiem jego mowę, również do-
bre, jak on mój.

— No, patrzaj pan co Bimi wyprawia! On pa-
na pociąga, a pan chce, żeby go zabił. Oto ten-
tożuka wdzienność! — śmiał się Bertran.

Wiedziałem, co sędzi o tych pieszczotach.
Miałem otąd w Bimim zawiązanego nieprzyjaciela.
Kiedy po moim karku przeszedł swoją łapę,
czułem za każdym dotknięciem jego palców groź-
bę zemsty — mordem dyżat i wprost mówił, że
chcę mieć zabił. To też za następnym spukaniem
miałem za pasem rewolwer. Bimi chciał go się
dotknąć, a ja wtedy wyjęłem broń i pokazałem mu,
że nabił. Niejednokrotnie widywał, jak z niej
zabijano różne stworzenia w lesie i zrozumiał
co miałem na myśli.

Bertran ożenił się więc i całkiem zapomniał
o Bimim, który tymczasem wyżyłkował po wy-
brzezu, nie mogąc znaleźć ukojenia dla swojej
pół-duszy ludzkiej. Widziałem jak skakał: trzy-
mał w ręku grubą gałąź i bił nią w pasek, póki
nie wygryzł dziury głębokiej, jak łosa zamko-
wa. Skrzem to spuszczał, powiadając do Ber-
trana: Na miłość boską, zabij co przedaj orangu-
tana, wzięcia się z szaradzi!

— Wcale się nie wzięcia. Lubi mój żonę
i słucha jej rozkazów. Kiedy zawoła, przynosi jej

panofte. I spojrzał na swoją żonę wzrokiem peł-
nym miłości. Siłniona była, ach! jaka ładna...

Nie dałem za wygraną i jeszcze próbowałem
go przekonać.

— I pan rościć sobie pretensye, że znasz na-
turę małp! Doprowadziłeś tu do zwierzę do szu-
tów, że do niego teraz nie mówisz i nie zwraca-
ś się tak woli w piasak. Pahlj mu w łeb, jak
tylko zjawi się przed domem — w oczach mo-
bieyszcy płomień śmierci, ostrzegam paki czas.

Bimi zjawił się niebawem, lecz spojrzenie miał
całkiem spokojne. Ani śladu „płomienia śmierci”.
Ukrywał swoje myśli, przez chytrność — przez
szatańską chytrność — i poszedł po panofte dla
żony Bertrana, a on zwrócił się do mnie i rzeki:

— Wieć pan poznałeś go lepiej w dziewięć
miejscy, niż ja po dwunastu latach? Czyż syn
może rzucić się na ojca? Żywiłem go i wychowa-
łem, byłem jak ojciec dla niego. Nie gadaj pan
głupstw i nie strasz niepotrzebnie mojej żony.

Naszajtrż przyszedł do mnie Bertran, żeby mi
pomóc w sporządzeniu pak na moje okasy. Po-
wiedział mi, że zostawił swoją żonę z Bimim w
ogrodzie. Skiełchem na przedce paki i zapropo-
nowałem, abymy poszli do niego na skłanek wina.

— Usłuchnęłaś się i odrzekł:

Dobrze, chodźmy, chociaż pragnienie, sę-
mi się, nie bardzo paskiśkuca.

W ogrodzie nie zastaliśmy nikogo i Bimi nie
przyszedł na wołanie Bertrana. Zastukaliśmy do

OGŁOSZENIA

za wiersz peltu 16 hal, za każdy następny rap 12 hal,
drobne ogłoszenia po 4 halare od wyrazu, (minimum
50 hal). Nadesłane za wiersz peltowy 50 hal. spody na
każdej stronie po 3 Kor. — Załączniki 20 Kor. za tysiąc.
Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Hupczyce.

Administracja „NOWIN”: ul. Wiślna L. 2,
otwarta od godziny 8 rano do godz. 8 wieczorem.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencya
Sokołowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

Ubrania gotowe tylko własnego wyrobu

najwykwintniejsze Ubrania
na zamówienia

tylko
w Związku
katol. krawców
Kraków, ul. Floryańska 7 tuż przy rynku.

KORTA.

idealów narodowych, śpiewy i deklaracje państwowe.

Podobno urządzone obchody 3 maja w Gwolińsku, strażnicą tamtejszego naczelnika, p. K. P. Pięta, oraz w Kobylniku, gdzie ks. Krzyżan, kierownik Czystli T. O. L. odprawił uroczystą masę św. na cześć Królowi Korony Polskiej, a po południu młodzież Judości wzięła udział w patriotycznym wieczniku.

Obchodzone też pamiętki Konstancyi majowej w Kamieniu (około Przeglądu Duchownego) kierownik Czystli T. O. L., p. Magdała wygłosił odczyt: „O znaczeniu Konstancyi 3 maja“, a ks. Magdała odprawił uroczystą nabożeństwo.

Względnie zbierano „Dar narodowy“, przeznaczony na cele T. O. L.

Podczas zebrania członków w Warszawie poproszono „Komitetu obywatelskiego“ o zapewnienie poparcia „Wielkiej listy faktowej“ w sprawie znalezienia naczelnika obchodów 3 maja 1909 r., t. j. w poniedziałek, w sali Rury miejskiej. — Porządek o godz. 5-tej po poł. Na czelo komitetu zapraszającego szli grono najpoważniejszych osobistości.

Otwarcie Wystawy kościelnej (przebiegała liturgicznie) urządzono przez Ligę Pomocy przymusowej w sprawie w państwie sztuki na placu powiatowym, obchodzie się w dniu 29 maja, t. j. w sobotę przed Zielonami Świątami o godzinie 11-tej w polsce.

Otwarcie obchodów się w sposób uroczysty przy udziale dostojników Kościoła, urzędników i przedstawicieli instytucji krajowych.

Bilans szczegółowy programu uroczystości podane będą w dziennikach.

Śnielży wylamawcz zabradł się nocy dziesiątej do kantoru fabryki p. Jarrego. Złodził za pomocą wtyczki, dostał się do kantoru, gdzie stała szafka kasa wchodniowa i swego wyrobu kluczem ze szafki złepionych walek, otworzył ją i wyjął z niej mianowicie kasę z zawartością 3.000 kor. — Następnie udał się do warsztatów fabrycznych i tutaj począł rozbijać ową kasę. Hłas, jaki spowodował w warsztatach, zbudził stróża fabrycznego, który zapaliwszy latarnię udał się tam. Złodziej natychmiast uciekł, a stróż, wywołując go, nie mógł go złapać i wrócił do domu.

Następnie, skorzystawszy z ciemności, zbiegł z fabryki. Jak się przekonano z kasety zabradł on 700 kor. — Opryskano poszukiwie policyj.

Uczeń gimnazjalny złodziejem. W sklepie pana Krawiera na ul. Grodzkiej przyłapano wieczor na gorącym uczynku kradzieży 14-letniego Karola K., który od dłuższego czasu kradł w tym sklepie różną towar. Dowiedziawszy się o tym, właściciel sklepu, który wiele lat temu, młody, fabry, pasty do obawia etc., straszył ich przez K. w tym sklepie. — Odszedł go pod kluczem.

Bójka na noże wywiązała się wieczor późnym wieczorem w wyniku na Nowej Wsi. Pobili się tam mierzem 21-letni Gyganki, Chorobik, Chłani i Szymański. Gyganki poraził ciekło Chorobika i przebił mu przepiękną brzośną, tak, że wnetżność wypadła na zewnątrz, a Chłani zabił go. Wnetżność wypadła na zewnątrz, a Chłani zabił go. Wnetżność wypadła na zewnątrz, a Chłani zabił go.

Chciał wojsła dwoma wejścielami na raz, lecz mimo to przeżył operację nie udało się. Wnetżność przytrzymano w mieszkaniu p. H. Godek przy ul. Smoleńskiej, 1, 9, 13-letniego złodziejskiego Kaspra Godek, który zabradł się do pokoju siołowego i chłodził naczynia srebrne z kredensu. Wziął on się na dowcipny sposób, a mianowicie zadzwonił najpierw do drzwi frontowych i w czasie, gdy służąca otwierała je, wszedł przez kłódkę, a potem do jadalni.

Niestety w pokoju zastał właściciela mieszkania i przytrzymano, oddany został policyi. Tymczasem się w szafce znalazł zapalnik do zapalenia papierosa. Odszedł go o arestach „pod telegrafem“.

„Dobry“ pomocnik. Rozwieszona nąfą Horowitz przyłapano w mieszkaniu przy ul. Dąbrowskiej 21-letniego Gyganki Piechowskiego z Dąbki. Piechowski wieczor skorzystawszy, że Horowitz poszedł z nąfą do jednego z mieszkań, skradł mu cały wózek z bukietami, zawierającymi 100 kł. nąfy. Zawiadomiona policyja wyjechała Piechowskiego i aresztowała. — Skradzioną nąfą sprzedano na ul. pniejście na nią przepi. Odebrano mu tylko wózek.

Podofrzana śmierć. Przez kilkana dni wzniesiono w Wale zwłoki żołnierza, służącego komendanta oddziału J. E. marsekka porucznika Penzy. Onegdaj odbył się pogrzeb. Sądzono, że w danym wypadku zachodził samobójstwo. Tymczasem wyszły na jaw szczegóły, przemawiające za morderstwem. Waktak tego władza zarządziła dochodzenia w celu wywiadczenia przyczyny śmierci.

Samobójstwo. Wnetżność wieczorem zawieszono Pogotowie ratunkowe na ul. Dąbrowskiej, gdzie w jadalni przyłapano w mieszkaniu jakas młoda kobieta. Lekarz Pogotowie stwierdził symptomatycznie, że kobieta trudna.

Mimo energicznych środków nie zdolano jej przywrócić do przytomności i przewieziono ją do szpitala św. Łazarza. Stan chorej jest groźny. Od nikogo nie było można dowiedzieć się nazwiska desperacki. Chora umieszczona za oddziału chirurgicznym.

Zmarli, Mieczysław Czapliński, słuchacz IV roku prawa, zmarł wieczor, w 24 roku życia. Michał Kozłowski, przykrawca krawiecki, zmarł, przeżywał 44. Pogrzeb obchodzie się w niedzielę, 10 h. m. w Południu z domu przy ul. Krzemienieckiej, o godz. 8-tej po południu.

Magdalena z Litwinów Przybyłowa, wdowa zmarła onegdaj, przeżywała lat 73. W Warszawie zmarł w 70 roku życia artysta malarz, Józef Beckhinder jeden z wziętych malarzy Polaków, dawno dany.

Najlepsze mydła udelikatniające skórę, zapobiegające opaleniu i wypryskom są Hygieniczne Mydła „Przetłuszczone“ wyprodukowane przez M. Malinowskiego.

11 oddziału zapachów kwiatowych, mydło odczyszczone. Wystrząsaj się nieudolnych nasładowali!

Z Rady państwa.

O procesie zarębkach. Wiedeń. Iba posłów przyjęła wieczor nagłość i meritum wniosku Rubikera i uchwała wybór komisji złożonej z 26 członków dla zbadania stosunków producentów buraków.

Przystąpiono do dyskusji nad wnioskami naszymi pos. Masaryka w sprawie procesu o zderzenie stanu w Zagrzebiu.

Prezydent Patai odwołał przedwzrostkiem, że sprawa ta nie leży poza kompetencją Izby posłów.

Pos. Masaryk deklaruje przedwzrostkiem za tę emigrację i oświadcza, że jest obowiązkiem każdego przynależnego człowieka, a więc i polityka (Wesołowski) zajmować się tym procesem, który już przewyższa nawet sądownictwo rosyjskie. Mować wnikanie na to, że przez ten proces namiętność narodowa znowu została podburzona i zaznacza, że w akcie oskarżenia twierdzi się, iż także na terytorium sławosławia w Austrii u prawa się propagande wielkoserbów a posłów serbskich, jak posł dr. Hribar i dr. Krok są tam demagogami. W akcie oskarżenia dalej się twierdzi, iż ruch, zwroć przeciw Austrii, prowadzony jest głównie przez dynastję Karadziordżewiczów. Cała prasa europejska potępia ten proces.

Skład trybunału jest dziwny. Prezydent znajduje się z powodu ekscyzów, popołudniowy w stanie niecierpliwości, pod śledztwem dyscyplinarnym. O jednym wstąpieniu publiczne opowiada najgorsze rzeczy. Sędziom śledczym zarzuca, że w Wiedniu byłby jentem prowokacyjnym. Protokół śledczy są sfałszowane. Każdemu zarzuca, że propaguje ideę serbską i usiłuje się dowodzić, że w Chorwacji niema wcale Serbów. Propagowanie ideał narodowej serbskiej uważa się za *crimen lasae maiestatis*. Niema absolutnie dowodów dla oskarżenia o organizację rewolucyjną lub zdradę stanu.

Świadkowie są zupełnie niewiarogodni. Jeden z nich mordercę ukaranym, inny zaś zasądzone został na karę więzienia 18 miesięcy, trzeci zaś został lekko rany, aby mógł świadczyć przeciw oskarżonym. Śledztwo i świadkowie należą do partii Franka. Najdrobniejszą plotkę wytacza się zaraz w sądzie. Sposób, w jaki się proces prowadzi, zdradza, że jest to najgorszy tendencyjny proces polityczny.

Na prośbę prezydenta Pataja, mowa przerwa swoje wyrody i ukończy je na przyszłym posiedzeniu Izby.

Pos. Bernstorfer przytacza nowe fakty naruszenia nietykalności poselskiej przez sądy. Prezydent Patai zapowiada energiczną interwencję.

Telegramy „Nowin“.

Niedały strejk pocztowy we Francji.

Paryż. Na wieczorajszym posiedzeniu Izby deputowanych, depntowani Le Quillier zaproponowali następującą formułę przyrzeczki dziennego: Iba zdecydowanie jest odmówić wszystkim urzędnikom prawa strejku i żądać od nich wypełnienia obowiązku wobec narodu, jakie przyjęli na siebie. Iba zdecydowanie jest nadad urzędnikom pragmatyczną służbową. Iba wyraża zaufanie, że rząd zabezpieczy ogólny interes kraju i będzie ich bronił.

Pierwszą część tej formuły przyjęło 454 głosami, przed 59 głosami, drugą przyjęło w zwykłym głosowaniu, trzecią przyjęło 365 głosami, przed 159. Następnie całą formułę przyjęło w zwykłym głosowaniu.

Paryż. Strejkujący urzędnicy pocztowi odhili w nocy wielkie zgromadzenie. Wmowy żądali wytrwania w strejku. Przyjęto rezolucję, aby wytrwania w strejku do ostatka.

Paryż. Urzędnicy stwierdzają, że w głównym urzędzie są 600 urzędników strejkujących tylko 87, a 700 urzędników tylko 10 z 2900 telefonistów tylko 70, na filach paryskich wszystkich razem strejkujących 700 osób. Strejk najzupełniej się nie udał i lada dzień się skończy.

Paryż. W zgromadzeniu w Hippodromie przy udziale około 3.000 urzędników i personalu pocztowego przyjęto po wysłuchaniu reprezentantów syndykatu robotników rezolucję, przyjmującą poparcie organizacji robotniczych i zapowiadając walkę do ostatnieści.

Rewelacje Ripa na temat prowokacji ros. policyj zagranicą.

Paryż. Dzienniki donoszą o ciekawych szczegółach rewolucyjności rosyjskiego Ripa, który bawił w Paryżu pod nazwiskiem Witkowskiego, a w ubiegłym tygodniu wykonał zamach na naczelnika policyi moskiewskiej, pułkownika Kotena. Ripa zeznał, że Koten ułożył się z nim, aby wykonał w Niciel zamach na prezydenta Fallieres; w ten sposób miało zamiar spowodować rząd francuski do wydalenia rewolucyjności rosyjskiej z Francji. Ripa nie zgodził się na propozycję, lecz donosił o tem władzom rosyjskim, a następnie wykonał zamach na Kotena.

ZE ŚWIATA.

Trup narzeczonej w koszu. (Do ilustracji tytułowej). Dzieją się rzeczy na świecie, którychby nawet nie wymarzyła bajna wyobraźnia powieściopisarska. Zawsze im ich miłość, gdyż ona tylko imie nasuwał ludziom na myśli rozmaite szaleństwa i niegrzeczności.

Dzienniki wiedeńskie rozpoczynają się szeroko o niezwykłym wypadku, który się wydarzył w stolicy: służący Bruno Scharinger, kochając się do szaleństwa swą narzeczoną Teresę Steinhilber, pokłówszy hotelową, wywoził jej ciało, gdy zmarła w ubiegłą sobotę, na drugi dzień w koszu, w niewiadomym kierunku. Dzieje tej osobliwej miłości przedstawiają się następująco: Scharinger poznał Teresę Steinhilber przed latem, już wtedy, gdy ona była nieuleczalnie chora, jakkolwiek jeszcze choroba widocznych spustoszeń w jej ustroju nie poryczyła. Scharinger wynajął osobny pokój przy rodzinie szewca Smetszaka i tam pielęgnował chorą. Wyrażała ona często życzenie, aby nie umiała w szpitalu, gdyż nie chce być kradnącą i by pochowano ją, jeśli to możliwe, w cmentarzu miejscie Unterach. Ponieważ Scharinger mnił w pracy, dla zadość uczynienia swemu obowiązkowi, często dłużej pozostawał, przez czas ten wleżała Steinhilber w szpitalu, potem znowu wracała do pokoiu u Smetszaka, gdzie dniem i nocą czuwał nad nią narzeczoną. Gdy choroba pocięła w ostatnich czasach zmagając się, Scharinger postanowił przyspieszyć termin ślubu. Połączenie węzłem małżeńskim nie szczęśliwych narzeczonych miało się odbyć w poniedziałek; tymczasem w sobotę Steinhilber umarła. On był zamyślny i rozpaczony wskutek takiego ciosu. Wobec swych gospodarzy udał jednak spokojnego i zawiadomił ich, że wybiera się na miejsce dla załatwienia formalności przedpożrebnych. Wróciwszy wieczor do domu, przyniósł średniej wielkości kosz, używany na bieliznę i ubrania w podróży i zamknął się w pokoju ze zwłokami narzeczonej. Rano w niedzielę wywiózł zamknięty kosz z pokoju, w którym, jak Smetszakowi udało się spakować, stała zmarła, zamknął pokój na klucz i dorókał odjechał.

W poniedziałek rano otrzymał szewca Smetszaka następujący list: „Kochany Panie Smetszaku! Uwiadomiam Pana, że nie mogę rozdzielić się z moją Rezi. Zabierałem jej ciało i wiozę je do Górnej Austrii, ponieważ tu chciała być pogrzebaną. Głowy mi są za to nie utną, może ja sam sobie ją odejmę. Pozdrawiam Pana, żonę i dzieci. Wasz Bruno Scharinger“.

Przesłano szewce pobiegł czauprzedzie na policyję, która za uprzedzeniem zlikwidowała depesze do stacji kolejowych.

Ciekawą jest cęca, jakimi sposobami Scharinger wyprawiał ciało zmarłej do kosza, który miał tylko 90 cm. długości, a nieobsczka była wysokością.

Policyja wiedeńska przypuszczała, że Scharinger dla zmniejszenia śladów pojechał do Braunau, gdzie mieszkają jego rodzice, wychowywając 9-letnią córeczkę Scharinga i jego narzeczoną. Rzeczywiście Scharinger przybył do Braunau pozorem spokojny i przeuroczył w rodzinie. W nocy otrul córeczkę, następnie wyszedł na publiczną ulicę i podłożył sobie garść. Zostawił kartkę z zawiadomieniem, że musi odebrać sobie życie z rozpaczą za narzeczoną a córeczkę otrul, by nie negzyła się na świecie bez ojca i matki.

Strasna ta tragedia jest sensacją dnia w Wiedniu.

Rzeczna nasza przedstawia scenę, jak Scharinger pakuje zwłoki narzeczonej do kufra i następnie, jak z tym osobliwym pakunkiem odjeżdża na dworzec kolejowy.

Konsyliarz z Kolonii. Spotykam niedawno mego starego kolegę, obecnie lekarza w Kolonii. Ocho! runiany, wypasiony, sądził go aż rozpęcha, widąc, że mu się dobrze powiodło.

I rzeczywiście, bardzo jest kontent ze swego zawodu, ze swojego miasteczka, ze swych pacjentów, a już najbardziej ze siebie.

Ustrzeż! jest to kapitalnego głupstwa, t. j. ożenku.

I mimo tego wygląda jak tęczowy wieprz?

— pytam go, bo zadróść poczęła mnie trawić.

— Widzisz, to jest tak: tam w Kolonii siedzą bogaci rodziny, u których jestem domowym lekarzem. Co dzień odwiedzam inną rodzinę, celem rewidowania jej zdrowia. Ludziom tym nie nie brakuje, ale mimo to wynajdę zawsze jakąś słabość do jakiejś choroby i ciekawie zapobieżenia jej ordynuję surową dietę: a więc naprzemiennie zupa rakowa albo barszcz zabielany, sosy z białym sosem, filoty wólcza z gruszkami, naleśniki zawiłane, omlet ze szynką... wogóle wymieniam im około trzydziści potraw i pozwalam tylko te jeść, a żadnych innych, bo inaczej (powiadam) może być źle, a nawet jeszcze gorzej niż źle. I widzisz, ten koncept dytetyczny bardzo mi dobrze robi, bo to są same moje ulubione potrawy.

— A cóż ty masz z tego, że twoje ulubione potrawy imi jedzą?

— Widzisz, to jest tak: przysłał się jakiś taki swyżacz, że tam, gdzie na wizytę lekarz przyjdzie, zatrzymują imie swazę na obiedzie...

Zeppelin w Austrii. Jak donoszą pisma berlińskie hr. Zeppelin prawdopodobnie w ciągu miesiąca lipca zdemontuje swój balon ze sterem cesarzowi Franciszkowi Józefowi w Ischl. Monarcha austriacki, interesujący się żywo rozwojem aeronautyki, wyraził chęć poznania dzieła niemieckiego wynalazcy.

Środki na bezsenność. Lęk Afterduft, kupio solidny i honorowy, onegdajszego nocy nie mógł ani rusz zasnąć; przewracał się z boku na bok i co chwila tupał za głowę. Zanepokoiło to jego pulchną połówkę, więc zapytał:

— Co tobie leczy? Ty masz jakiś śladosz?

— Ja karze zawałał doktorze.

— Nic mi nie jest, tylko nie mogę spać.

— Cemu ty nie możesz spać?

— Mi mogim i już, na to sądzę doktorze nie poradzi.

— No, ale ty mi powiesz, dlaczego ty nie możesz spać, to ty tobi poradym.

— Prisyś raz mi sze traś, co ja mam jutro płacyć weksłu u Jonasego, ind ech hab ka raz... Co ja będę zrobił?

— Aj waj! — zawołała pomyślowa małżonka — jaki ty głupi! Co ty zasnęto nie poczekaj — jest spać? Niech twoje wrogi nie spią! Ja ci o powim. Jeszcze nima 11-tej, ty idź zaraz do Jonasego i powiedz jego, co ty jutro nie możesz płacyć weksłu. Jak ty jemu to powiesz, to nie ty, ale wu będzie cały nocy spać ni mogł, a ty ze spokojnym głowem będzie mógł spać do jutra, bo ty już nie będziesz poczewał jutro płacyć weksłu.

Pan Afterduft pobiegł czauprzedzie do J. Jonasa, który właśnie co wrócił z Oloosem, powiedział o co idzie, poczem zabradł się spokojnie z powrotem do domu i spał jak usnę. — P. Jonasz zaś był tak zrytyrowany, nie tyle sama wiadomością, ile nocną wizytą niewypalcałnego klienta, że zasnął dopiero o godzinie 5-tej nad ranem.

To i owo. Na co to się komu zdało Turcyę rozbiierać, skoro ona jest gola?

Nawet taki, który nigdy nie kłanie, może z czasem zrobić błąd. Wystarczy, żeby do czarnej kawy dała śmietanki.

Jedeli się kto chce dowiedzieć, jak się robi doskonale skrzydła do latania, niech się zgłosi do pani Ks. Osa przećlić po ciężych dniach nie innego nie ma, tylko fru w...

NADESZŁANE.

za którą redakcyja nie bierze odpowiedzialności.

Lecznica chirurgiczna i Instytut Rentgenowski

Dra Artura Frommmera

Oddzielne ambulatorium dla mniej zamożnych osób. Główna szpitala szwedzka leczenia.

Kraków, ul. św. Tadeusza, L. 19, I. p., Telefon

Nr 81 (róg ul. Florjański)

Ordynacje od godziny 9—11 i od 4—4

„Szczerkowski“

2 Kraków, 2

Ceny niskie.

GRÓDZKA 2

poleca w wielkim wyborze

W niedziele i święta zamknięte.

GRY i ZABAWKI ogrodowe,

Piłki nożne (Fottbal), Piłki gumowe,

Rakiety, Krokiety, Diabolo — Disbollo — Alla.

Nowości! Nowości!

Towar dobrze.

